

Arrest

nr. 269 832 van 15 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. DEMEYER
Cordoeaniersstraat 17-19
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 16 april 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 februari 2022.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. STANDAERT die *loco* advocaat R. DEMEYER verschijnt en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekende partijen, verzoeker K. Mard.(...), diens echtgenote K. Mary(...) en hun dochter K. G., Iraanse staatsburgers van Koerdische origine, dienen beroep in tegen de beslissingen "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" van 6 april 2021, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland. Zij betwisten dit niet.

In de bestreden beslissingen besluit de commissaris-generaal dat verzoekende partijen het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden niet weerleggen. Hij stelt dat er geen feiten of elementen zijn die de toepassing van voormelde wetsbepaling in de weg staan en verklaart hun verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk.

3. Verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift naar verschillende (als bijlage bij hun verzoekschrift gevoegde) rapporten omtrent de situatie voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Uit die (landen)informatie blijkt dat de situatie voor personen die internationale bescherming verzoeken dan wel hebben verkregen in Griekenland weinig rooskleurig en erg onzeker is. Zo is de druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is. Voorts heeft Griekenland onder meer te kampen met een zeer hoog werkloosheidscijfer.

Rekening houdende met die informatie kan niet worden ontkend dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, zoals verzoekende partijen, zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en dat zij geconfronteerd (kunnen) worden met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen.

4. De loutere, algemene verwijzing naar de precaire situatie voor statushouders in Griekenland volstaat op zich evenwel niet om aan te tonen dat verzoekende partijen hun persoonlijke situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn Ibrahim – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland), waardoor hun situatie (bij terugkeer) in Griekenland zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Een dergelijke algemene verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene situatie in/de soms moeilijke (levens)omstandigheden voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland is op zich immers niet voldoende om aan te tonen dat verzoekende partijen als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen.

5. Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient immers op individuele wijze in concreto te worden aangetoond/geleverd.

In de bestreden beslissingen wordt o.a. opgemerkt dat verzoekende partijen K. Mard.(...) en K. Mary(...) met psychische en medische problemen te kampen hebben. In de beslissingen wordt dienaangaande onder meer aangestipt dat uit de door hen neergelegde documenten blijkt dat zij in 2016, 2017 en 2018 wel degelijk toegang hadden tot (geestelijke) gezondheidszorg in Griekenland.

Verzoekende partijen voegen als bijlage bij hun verzoekschrift enkele recente(re) attesten van het Brugse AZ Sint-Jan Ziekenhuis, departement psychiatrie – psychosomatiek, van 8 maart en 9 maart 2021 en 13 april 2021. Hierin wordt o.a. gewag gemaakt van een posttraumatische stressstoornis, uitgebreide psychosociale problemen, een onstabiele en onzekere situatie en een ernstig depressieve episode (reactief op sociorelationele stressoren) en voorts onder meer een uitgesproken sombere stemming met suïcidale ideaties in hoofde van voornoemde verzoekende partijen. Er wordt in vermeld dat verzoekende partijen K. Mard.(...) en K. Mary(...) gekend zijn met een ernstig depressief toestandbeeld en hier in België psychiatrische behandeling en opvolging krijgen. Tevens wordt opgemerkt dat het belangrijk is dat de psychiatrische zorg hier gewaarborgd blijft.

6. Gelet op voormelde algemene (landen)informatie waaruit blijkt dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland zoals verzoekende partijen zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen, en gezien het kwetsbaar profiel van verzoekende partijen, zoals o.a. blijkt uit voormelde medische attesten, acht de Raad een verder en gedegen onderzoek van verzoekende partijen hun situatie als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland aangewezen.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het erop dat de bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

3.1. Ter terechtzitting, alwaar de partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 januari 2022, voert verwerende partij aan dat een verwijzing naar de algemene landeninformatie niet volstaat, maar dat de verzoekende partijen hun bijzondere kwetsbaarheid moeten aantonen. Onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens licht zij toe dat de verzoekende partijen moeten aantonen dat zij buiten hun persoonlijke keuzes om terecht zijn gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie. Zij benadrukt dat het kwetsbaar profiel van de verzoekende partijen slechts één aspect is van het onderzoek en de beoordeling. Verwerende partij stelt dat alle gegevens in aanmerking moeten genomen worden en wijst erop dat de verzoekende partijen geen individuele elementen hebben aangetoond of geen concrete elementen hebben aangevoerd waaruit kan blijken dat zij Griekenland verlaten hebben omwille van een verregaande materiële deprivatie. Verwerende partij wijst erop dat verzoekende partijen volgens hun verklaringen wel degelijk toegang kregen tot de gezondheidszorg. Voorts dient te worden vastgesteld dat aan hun vrees ten aanzien van de tolk in Griekenland en de vertegenwoordiger van de VN geen enkel geloof wordt gehecht. Tot slot wijst de verwerende partij erop dat de vaststelling dat er in hoofde van de verzoekende partijen mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, géén afbreuk doet aan het feit dat zij niet aantonen dat hun bijzondere kwetsbaarheid het hen dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig hun rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zouden terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest. Verwerende partij benadrukt dat de bewijslast hiervoor op de verzoekende partijen ligt.

Verzoekende partijen stellen dat hun andere dochter erkend werd als vluchteling in België en zij in Griekenland niet kunnen buigen op effectieve bescherming. Zij wijzen erop dat er geen financiële tegemoetkoming was, er geen sociale opvang was en het er niet veilig is.

3.2. Waar de verwerende partij erop wijst dat de bewijslast op de verzoekende partijen ligt, herhaalt en benadrukt de Raad dat verzoekers, in navolging van de Europese rechtspraak waar eerder naar werd verwezen en ook ter zitting naar wordt verwezen, de bewijslast dragen om het vermoeden dat de hen toegekende bescherming in Griekenland effectief is, te ontcrachten. Verzoekers kunnen het vermoeden dat is gestoeld op het Unierechtelijke vertrouwensbeginsel slechts weerleggen wanneer zij aantonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet (langer) effectief of toereikend is, omdat er in dat land sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor een terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer de betrokken persoon niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest Ibrahim, punt 90 e.v.).

3.3. De Raad wijst erop dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht en beoordeeld, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier, en *in casu* de situatie in die andere lidstaat van de Europese Unie -waar de verzoeker reeds internationale bescherming geniet- op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Ieder verzoek om internationale bescherming dient afzonderlijk en op individuele wijze te worden bekeken en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in die andere EU- lidstaat alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker(s) om internationale bescherming. Verwerende partij merkt in die zin ter zitting correct op dat het kwetsbaar profiel van de verzoeker(s) slechts één aspect is van het onderzoek en de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming.

3.4. Wat de (algemene) situatie in Griekenland betreft, stelt de Raad vast dat verwerende partij ter terechtzitting niet, laat staan concreet ingaat op en (volgen)de grond in voormelde beschikking niet lijkt te betwisten waarbij erop wordt gewezen dat de huidige situatie in Griekenland voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming, zoals verzoekende partijen, zeer precair, erg onzeker en miserabel is: *“Verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift naar verschillende (als bijlage bij hun verzoekschrift gevoegde) rapporten omtrent de situatie voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.*

Uit die (landen)informatie blijkt dat de situatie voor personen die internationale bescherming verzoeken dan wel hebben verkregen in Griekenland weinig rooskleurig en erg onzeker is. Zo is de druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is. Voorts heeft Griekenland onder meer te kampen met een zeer hoog werkloosheidscijfer.

Rekening houdende met die informatie kan niet worden ontkend dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, zoals verzoekende partijen, zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en dat zij geconfronteerd (kunnen) worden met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen.”

3.5. Zoals eerder opgemerkt, betreft de algemene situatie in die andere EU-lidstaat, *in casu* Griekenland, slechts één van de aspecten waarmee *in casu* rekening dient te worden gehouden en die in aanmerking moeten worden genomen.

Derhalve volstaat, zoals eerder in de beschikking van 28 januari 2022 (onder puntje 4) werd opgemerkt, *“De loutere, algemene verwijzing naar de precaire situatie voor statushouders in Griekenland volstaat op zich evenwel niet om aan te tonen dat verzoekende partijen hun persoonlijke situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn Ibrahim – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland), waardoor hun situatie (bij terugkeer) in Griekenland zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.*

Een dergelijke algemene verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene situatie in/de soms moeilijke (levens)omstandigheden voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland is op zich immers niet voldoende om aan te tonen dat verzoekende partijen als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen.”

3.6.1. De Raad herhaalt en benadrukt de grond in voornoemde beschikking dat *“Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient immers op individuele wijze in concreto te worden aangetoond/geleverd.”* en wijst op hetgeen vervolgens concreet wordt (vast)gesteld in de beschikking, met name:

“In de bestreden beslissingen wordt o.a. opgemerkt dat verzoekende partijen K. Mard(...) en K. Mary(...) met psychische en medische problemen te kampen hebben. In de beslissingen wordt dienaangaande onder meer aangestipt dat uit de door hen neergelegde documenten blijkt dat zij in 2016, 2017 en 2018 wel degelijk toegang hadden tot (geestelijke) gezondheidszorg in Griekenland.

Verzoekende partijen voegen als bijlage bij hun verzoekschrift enkele recente(re) attesten van het Brugse AZ Sint-Jan Ziekenhuis, departement psychiatrie – psychosomatiek, van 8 maart en 9 maart

2021 en 13 april 2021. Hierin wordt o.a. gewag gemaakt van een posttraumatische stressstoornis, uitgebreide psychosociale problemen, een onstabiele en onzekere situatie en een ernstig depressieve episode (reactief op sociorelationele stressoren) en voorts onder meer een uitgesproken sombere stemming met suïcidale ideaties in hoofde van voornoemde verzoekende partijen. Er wordt in vermeld dat verzoekende partijen K. Mard(...) en K. Mary(...) gekend zijn met een ernstig depressief toestandsbeeld en hier in België psychiatrische behandeling en opvolging krijgen. Tevens wordt opgemerkt dat het belangrijk is dat de psychiatrische zorg hier gewaarborgd blijft.”

3.6.2. In zoverre de verwerende partij ter zitting onderstreept dat een verwijzing naar algemene landeninformatie niet volstaat, maar dat de verzoekende partijen hun bijzondere kwetsbaarheid moeten aantonen, wijst de Raad er (opnieuw) op dat niet wordt betwist dat verzoekende partijen K. Mard(...) en K. Mary(...) psychische en medische problemen hebben.

Dit wordt (ook ter zitting) niet ontkend door verwerende partij, doch werd daarentegen eerder door haar erkend in de bestreden beslissingen in hoofde van K. Mard(...) en K. Mary(...) genomen, waarin o.a. staat te lezen dat *“Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde documenten blijkt immers dat u met medische en psychische problemen kampt (...)”*, en dat *“Het gegeven dat u in België worden opgevolgd voor psychische klachten, staat niet ter discussie.”*

Wat betreft de opmerking ter zitting van de verwerende partij dat verzoekende partijen volgens hun verklaringen wel degelijk toegang kregen tot de gezondheidszorg in Griekenland, leest men in de bestreden beslissingen: *“Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet verder worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure. Er kan volledigheidshalve nog toegevoegd worden dat uit de door u en uw echtgenote neergelegde documenten blijkt dat jullie in 2016, 2017 en 2018 wel degelijk toegang hadden tot (geestelijke) gezondheidszorg in Griekenland. Voor wat betreft het attest van een psycholoog van Artsen Zonder Grenzen in Griekenland d.d. 10 juli 2017 moet worden opgemerkt dat dit enkel een subjectieve weergave bevat van uw relaas en uw psychische klachten. Tevens blijkt uit dit document dat u een medicamenteuze en psychologische behandeling volgde.”*

In dit verband dient erop gewezen dat we heden anno 2022 en dus weer enkele jaren verder zijn, en dat dus niet enkel de gezondheidstoestand van de verzoekende partijen na verloop van (al die) tijd kan zijn gewijzigd, doch ook de gezondheidszorg in Griekenland zelf. Dienaangaande blijkt uit de informatie door verzoekende partijen aangebracht, waarop verwerende partij zelf geen ander licht werpt nu zij zelf niet enige informatie bijbrengt inzake de situatie in Griekenland, dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland zich er in erg moeilijke en soms schrijnende (levens)omstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met allerhande belemmeringen met betrekking tot o.a. de toegang tot gezondheidszorg. De situatie in Griekenland, dat een moeilijke tijd doormaakt, is allesbehalve rooskleurig, zo blijkt uit de informatie. Zo verloopt onder meer de toegang tot socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen er niet steeds vlekkeloos.

Daarnaast kan en mag er niet aan voorbij worden gegaan of uit het oog worden verloren dat er, zoals eerder in de beschikking van 28 januari 2022 werd aangegeven, in hoofde van de verzoekende partijen K. Mard(...) en K. Mary(...) mogelijke indicaties zijn van een verhoogde kwetsbaarheid omwille van hun psychische en/of fysieke situatie. Dat ze een kwetsbaar profiel hebben, wordt niet betwist, doch blijkt uit de door hen eerder neergelegde psychiatrische attesten, waarin gewag wordt gemaakt psychische problemen en het belang van een psychiatrische behandeling en opvolging in België wordt benadrukt.

De Raad benadrukt daarenboven opnieuw dat, ook wat betreft de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partijen geen individuele elementen hebben aangetoond of geen concrete elementen hebben aangevoerd waaruit kan blijken dat zij Griekenland verlaten hebben omwille van een verregaande materiële deprivatie –verwerende partij wijst voorts onder meer op de ongeloofwaardigheid van verzoekende partijen hun vrees ten aanzien van de tolk in Griekenland en de vertegenwoordiger van de VN -, rekening dient te worden gehouden met (het geheel en de samenloop van) alle gegevens en zo ook o.a. met het kwetsbaar profiel en de specifieke kwetsbaarheid van de verzoekende partij(en) bij een eventuele terugkeer naar die andere EU- lidstaat waar zij internationale bescherming geniet(en).

Aldus dienen niet alleen de persoonlijke levens- en ook mentale en/of fysieke situatie ten tijde van het verblijf in die andere EU-lidstaat, doch ook de (eventueel gewijzigde) mentale en/of fysieke situatie sedertdien, na het verlaten van die lidstaat, welke een invloed kunnen hebben op de terugkeer naar en het heropnemen/ hervatten van zijn of haar leven bij een terugkeer naar die lidstaat, in aanmerking en ogenschouw te worden genomen.

Door het Hof van Justitie wordt er in zijn rechtspraak op gewezen dat *“gelet op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt, voor de toepassing van artikel 4 niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C 163/17, punt 88).”* (arrest Ibrahim, punt 87).

3.7. Verzoekende partijen leggen ter zitting een aanvullende nota neer met enkele nieuwe stukken die zij aanduiden als volgt:

“26. Arbeidsovereenkomst K. G. dd. 18.12.2021- horeca Brugge

27. Inburgeringsattest K. G. dd. 05.08.2020 – onderdelen maatschappelijke oriëntatie en Nederlands

28. Inburgeringsattest K. M. dd. 06.01.2021 – onderdelen maatschappelijke oriëntatie en Nederlands

29. Klacht in Iran + vrije vertaling”.

Deze documenten zijn in het kader van huidig beroep niet dienstig of nuttig, daar deze geen betrekking hebben op verzoekende partijen hun situatie in of bij terugkeer naar Griekenland, waar zij internationale bescherming genieten. Voor zover het als klacht in Iran omschreven document betrekking heeft op problemen in en/of een vrees van verzoekende partijen jegens hun land van herkomst Iran, is dit *in casu* niet relevant aangezien aan verzoekende partijen reeds internationale bescherming werd toegekend in Griekenland. Een verwijzing naar (de motieven die verzoekende partijen ertoe hebben aangezet om) hun land van herkomst Iran (oorspronkelijk te verlaten), kan *in casu* niet dienstig worden aangevoerd daar zulk een aspect niet het voorwerp, noch de kern uitmaakt van de bestreden beslissingen. De arbeidsovereenkomst van G. en haar inburgeringsattest en dat van haar moeder K.M. hebben louter en alleen betrekking op hun integratie en een tewerkstelling hier in België, doch niets meer dan dat.

Verzoekende partijen wijzen er voorts op dat hun andere dochter, M. genaamd, eerder in België als vluchteling werd erkend, hetgeen ook blijkt uit de bestreden beslissingen waarin dit wordt bevestigd, waarbij onder meer op wordt gewezen op de individuele beoordeling van elk verzoek om internationale bescherming, en het feit dat een familieband met een begunstigde van internationale bescherming in België geenszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden (zouden) zijn om verzoekende partijen eveneens een internationale beschermingsstatus te verlenen. Het feit dat, zoals in de bestreden beslissingen correct wordt opgemerkt, geen enkele verdrags- of wetsbepaling de Belgische asielinstanties verplicht om internationale bescherming toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming in België louter op basis van diens familieband met deze persoon, neemt niet weg dat dit een aspect/element kan vormen dat mogelijks van (groot) belang kan zijn in het kader van de beoordeling van een specifiek, concreet verzoek om internationale bescherming, waarbij de Raad de verwerende partij volgt en bijtreedt dat hoe dan ook elk verzoek op individuele basis dient te worden beoordeeld, op zijn eigen merites, rekening houdende met de in het kader daarvan bijgebrachte concrete elementen en voorhanden zijnde informatie.

3.8. Om tot een adequate beoordeling van de voorgehouden problematiek van verzoekende partijen te kunnen overgaan, en in acht genomen het geheel van wat voorafgaat en alle gegevens waarover de Raad beschikt, hem door de partijen aangereikt, zoals o.a. inzake het kwetsbaar profiel van verzoekende partijen, alsook de door de verzoekende partijen aangebrachte informatie waaruit blijkt dat begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, zoals verzoekende partijen, zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen, acht de Raad een verder en gedegen onderzoek van verzoekende partijen hun situatie als begunstigten van internationale bescherming in Griekenland aangewezen, onder meer wat (de toegang tot) de gezondheidszorg in Griekenland betreft.

3.9. De Raad handhaaft, gelet op het voorgaande, zijn standpunt van de beschikking.

4. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 april 2021 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS